ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

KAŽDÁ ŽENA CO MATKA DLE MOŽNOSTI KONÁ SVOJI POVINNOST.

Žena co matka vždy s radostí koná svoje povinnosti, neboť jestli přírodou k tomu přizpůsobilou a považuje to za svoji povinnost vychovávati dítky. Jenom kdyby při tom některé nebyly kladeny překážky a bylo na úkol její pohlíženo vážněji, jako na práci záslužnou a cennou.

Že v tomto případě se béře úkol tento na příliš lehkou váhu, dozná mnohá a mnohý rozumný muž, neboť zde máme mnoho smutných případů, dle nichž nám možno souditi. A toho jsou vinny částečně obě strany. Ale často jest to muž, který zavdá příčinu ku krokům chybným, a jelikož se zove hlava rodiny, má ji též býti!?

Na příklad jedna žena a matka v jistém anglickém měsíčníku odpovídá p. Theodorovi Rooseveltovi na jeho poznámky vůči ženám. Píše: Ctěný pane: Myslím, že jste ochoten tvrditi, že ženy nekonají svoji povinnost, když nevychovávají velké rodiny. Jsem žádostiva, zdali víte pravé příčiny v tom ohledu vůbec! Kluby a společnost nese částečně vinu na tom, že jsou rodiny bezdětné, avšak zahrnují velice malé procento.

Já sama byla toho domnění, že když jsem se provdala ve dvacátém roce, že jest to správné vychovávati rodinu a jelikož jsme neměli velké příjmy finanční, tedy konati všechnu potřebnou práci pro ně. Mám 9 dítek, konala jsem všechnu práci sama, jako vaření, praní, žehlení, uklízení a opatrování, šití i na hochy kalhoty, když byli malí, neboť jsem měla jedno každé 2 roky. Též jsem jim pomáhala s jejich školními úkoly a dala jim začátky v hudbě. Však když dorůstaly, tož jsem ostala pozadu. Nikdy jsem nepatřila ku žádnému spolku, klubu neb sdružení, ba ani ku sousedům jsem neměla času choditi, ba ani jsem nevěděla, co se ve městě děje, natož v zemi, poněvadž nebylo na to času. V tom čase za to se můj muž stále zdokonaloval, poněvadž přišel do společnosti, kde se různé otázky rozebíraly. Na začátku našeho manželství měla jsem též tolik bystré mysli a chápala jsem vše tak rychle jako on, neboť jsem měla vyšší vzdělání školní nežli on; absolvovala jsem vyšší školu. Můj muž čím dále tím méně dbal luštiti se mnou otázky, neboť říkával, že tomu nerozumím. Když jsem se jej na něco ptala, toť pravil: "Ty tomu nebudeš stejně rozuměti, když ti to řeknu!" Tak zde jsem ve věku 45 roků, beznadějná, bibá, nezajímavá, kdežto on se může rovnati ku nejbystřejším státníkům v zemi. Jest silným a zdravým na duchu i na těle, neb v poslední kampani politické hrál velkou úlohu. Já jsem též progressivní, neboť jsem se snažila uvědomiti všestranně, četla jsem vše, co jsem jen mohla dostati, abych částečně se informovala po tolikaletém odloučení od společnosti. Však můj muž raději hluví se ženou, která neměla žádné dítky, neboť ona jest více informovaná. Já jsem se mu již sprotivěla, poněvadž nejsem jiá zajímavou. Teď mně, prosím, řekněte, jestli to byla pouze moje vina? Já jsem konala pouze to, co jsem kladla za svoji povinnost. Žádná žena nemůže udržovati se ve všem jiném, když pouze mluví s malými dětmi. Jakmile moje dítky dorůstali, tož zaujali to samé stanovisko jako jejich otec, a často řekou: "O matka nevl!" Ku otci pohlíží s úctou, poněvadž on se pohybuje ve společnosti a jest všestranně uvědoměn. Řekněte, jak já mohu teď untiti moje dcery, aby vychovávaly velké rodiny? Jest jisto, že jakmile žena—matka ztratí formu těla a atrakci, tož se za ní pak celá rodina stydí. Jakožto zastance ženských práv, domluvte mužům jejich povinnost vůči své ženě, anch upusťte od povzbuzování nás žen ku rození dítek. Já jsem jen jedna z tisíce žen z prostřední třídy úctyhodných, které obětovaly svoje životy ku vychování pěkné rodiny. A která má za sebou jen smutnou zkušenost, neboť se jí za vše dostalo jenom trpkého zklamání. Nehoďte tento článek do koše, ale přemýšlejte o něm. —

Dopis tento obsahuje ryzou pravdu, neboť jest více matek, kterým se dostává takové odměny za jejich upřímnou starost o výchovu velké zdravé rodiny, kde matka pak vysílená, jak tělesně tak i duševně, po tolika obětích jest často, jako od muže tak od dítek zneuznávána.

Zde jest opět jeden důkaz, jak jest oceňována ženská práce! — Obzvláště práce tak cenná a posvátná, jako jest výchova dítek, našeho budoucího pokolení! Práce, na kterou by měl pohlížeti každý s úctou a s uznáním, neboť jen matka sama ví, co vše musela vytrpěti, nežli vychovala četnou rodinu!

A pak se ještě mnohý muž diví, že žena není se svým stavem úplně spokojena a že se domáhá uznání! — Jak jsem již mnohokráte sdělila, že jsou tím sami muži vini, že ženy ochabují ve svém povolání, neboť jejich práci stále podceňují. Dle všeho jest zde třeba nápravy všestranné. Kdyby muži uznali všeobecně práci žen, tyto by pak ji konaly s větším zájmem a spokojeností a nepřebíraly by mužům jejich zaměstnání. Takto mnohá myslí, když práce v domácnosti má tak malou cenu, tož si vyhledám zaměstnání, které jest cennější a úctyhodnější. — Do úřadoven a různých jiných obchodních místností jdou nyní naše děvy raději, nežli do kuchyně! Jest to muž mladík, který dává přednost pak spíše dívce, která jest koketnější, pěkně ustrojená po modě a umí se mile a usmívavě tvářiti.

Mnohý muž již v pokročilém věku, který má třeba doma ženu, dobrou hospodyni, která jemu vychovala četnou rodinu, často se zapomene a věnuje svoji pozornost nějaké fiflence, jež se na něj usměje a on jest takovým slabochem, že zapomíná na své svaté povinnosti vůči ženě a rodině, a tím zahazuje nejen rodinu, ale i sám sebe se činí směšným. A to, prosím, jest muž, hlava rodiny!

Teta Vítámvásová, Omaha, Nebr. — Milé družky! Jelikož jsme měli v minulém čísle dva dopisy z Rouchovan, Morava a to od pana Pospíšila, jenž píše koncovku "Na podzim na shledanou v Americe," a druhý dopis od Hedviky Slováčkové, připomněla jsem si znova, že městečko toto jest jen asi tři čtvrté hodiny cesty vzdáleno od mého rodiště, Hrotovic. Jak vzácné a milé jsou Vaše dopisy! Jsou nám novou vzpomínkou na ten kraj, kde jsme své mládí strávili. Ani nevíte, kolik krajanů čte vaše dopisy! Tuším, že každý by rád věděl více, než vaše stručné dopisy nám podaly! Poslyšte, až půjdete k nám do Hrotovic, vyřiďte jim náš pozdrav. Ale to musíte začít hned od sv. Františka, víte, kde stojí. Snad jest tam ještě. A skončit musíte u Polesnového domu. To jest od východu na západ. A nebuďte skoupými s dopisy. Obzvlášť Hedvičko Slováčkova. Jestli sem také pojedeš, tož řekni mě neteři Mařence Pelánové, aby sem také s vámi jela. Její dobrá matička již dávno zemřela. Pište v Ženské Hlídce, do kterého okresu sem přijedete a ke komu. Možná, že se známe. Tedy vítáme vás mezi nás. Minulé číslo nám přineslo několik pěkných dopisů. Pan Dejml jest pro volbu žen. Milý pane, zdali to tak míníte, jak píšete, tedy vás budeme všechny chválit. I já sama, ač jsem psala proti suffražetkám, nebyla jsem proti ženskému hlasovacímu právu. Má-li žena býti rovna muži, proč by nemohla volit, zvláště ženy, které jsou jen samy na sebe odkázány. Na př. žena vdova, ať již jest rozvedena, anch muž jí zemřel, mající nějaký majetek musí se sama o vše starat (pravím o vše), co zákon nařizuje a město požaduje, celkem plat daní. Žena je mnohdy bedlivější, by vše bylo zapraveno včas, nežli muž. Proč nemá ona žena beze všeho boje býti ještě slušně požádána, aby šla volit. Pevně věřím, že by se taková žena nenechala někde na rohu nádhončím koupit za sklínku bryndy nebo nějaký doutník, aneb snad by měli pro ženu žvýkací gumu? Myslím, že by žena volila, co by za dobré uznala a chvátala by zase ke své domácí práci a proto by si měla každá samostatná žena dostati občanské listy a tuším, že tedy může beze všeho jíti k volbě. Jest také chráněna zákonem. Nevyjel by si na ni leckdo. Vezměme si příklad z nás, nájemníků. Nemáme majetky. Platíme činži. — Máme pár kousků toho nábytku. Z toho musíme platit daň, to musí býti, chceme-li být mezi občany známí a pak již se shání po muži k volbě. Proč se nepožádá na místě tom žena, aby zastoupila muže i mimo školní volby. A tak proto my, jež nemáme majetky, jsme dobré pouze platiti osobní daně a pro věc mnohdy dobře smýšlející nejsme uznány. Čí to vina? Zase nás, žen. Dovedeme-li hájit naše živobytí, máme také dovést hájit naše práva. Schvaluji jednání paní Kulíkové, neb žena odkázána sama na sebe, jako jest ona, jest spíše vystavena za terč posměváčkům, nežli aby byla uznána, jakou obětí jest lidu.

Anna Honomichl, Dante, S. D. — dne 5. června 1913. — Ctěná paní pořadatelko Ženské Hlídky! Také osměluji se vstoupit mezi dopisovatelky do naší milé Ženské Hlídky a žádala bych některou, aby mi laskavě sdělila, jak se vaří pivo. Nechci ho na prodej, jen pro svou potřebu. Předem Vám za recept děkuji. Nepřijde-li můj dopis do koše, tak napíši podruhé více. S pozdravem na všechny čtenáře a čtenářky.

A. Spěváček, Ravenna, Neb. — Ctěná redakce a milé čtenářky naší milé besídky! Srdečné Vás všechny zdravím. Ta naše Ženská Hlídka jest nějak prázdna. Je vidět, že každá hospodyně má dost práce, tak že se jí ani času nedostává. To je nějakého shonu a práce! Zahrádky poklidit, kuřátka a slepičky obstarat, a nad to ještě kuchyně. Jsou sice dlouhé dni, ale mnohé z nás se ještě času nedostává. Ale tu přijde nemoc, ten hrozný, nevítaný host a tu přestane všechno stát, aspoň na čas. Ten hrozný, nevítaný host zavítal do rodiny Jos. Karla, a vyrval jim syna ve stáří 15 let a osm měsíců. Jest to již druhý syn, zemřelý v pěti měsících. Jak jim musilo býti bolno u srdce, když si je všechny svolal a chtěl se jim ještě poslední podívati do očí. Jen ten pochopí jejich bolest, kdo někdy v životě ztratil to, co nejvíce miloval. Pohřeb odbýval se dne 8. června za velké účasti lidu. Spolek Západní Jednota s praporem súčastnil se také. Těch krásných květin a růží bylo plno, tak že pokoj, v němž nalézala se rakev, byl lidem přeplněn. Jeho spolužáci utvořili špalír. Když ho nesli ke hrobu, každý cítil soustrast s rodinou Karlovou. I já vyslovuji nejhlubší soustrast! — Dne 26. května zemřel pan Václav Hurita, asi 76 let starý. Jest to také jeden z těch starých zákopníků. Prodělal všecky strasti, které západ osadníkům poskytl. Pracoval a domohl se pěkného majetku, tak že zanechal svoji rodinu v dobrých poměrech. Byl ctěn a vážen od všech, kdož ho někdy poznali. Jeho pohřbu súčastnilo se 97 kočárů a automobilů. Z toho je vidět, jaké úctě a vážnosti všech se těšil u svých sousedů a známých. Budiž mu země lehká! — Jaro jsme měli chladné a deštivé, ale nyní zase máme sucho a po dva dni horké větry. Někde sekají pšenice. Korny potřebují deště, který je toužebně očekáván; pro velké horko v noci není ani odpočinek možný. Jak pak, paní M. Burešová a paní Žabková, máte hodně kuřátek a pěkné zahrádky?

Pí. Emilie Jonášová, Ithaca, N. Y. — Poslední noc v Nebrasce jsem probděla, neboť byla velká elektrická bouře a prudký déšť skoro celou noc, a já, nejsouc tomu zvyklá, nemohla jsem ani zdřímnout, ačkoliv moji hostitelé, manž. Fr. Votavovi, mně udělali to nejlepší pohodlí, za čež jim srdečně děkuji a přeji mojí kmotřence všeho zdraví. Ona jest stále ta samá dobračka, jako vždycky, když ještě jako dítě jsem k ní chodila. Časně ráno, dne 3. června, jsem nastoupila zpáteční cestu a ještě časně už jsme byli v Omaze. Co nyní si počnout? Švakrová Anna sice mně dala pokyn, jak mám jít, kolik bloků na jednu stranu a kolik na druhou, nu ano, ale kde pak je sever, neb východ? Když vylezete z vlaku na velké nádraží, tak nevíte ani, kam se obrátit. Tedy prohlížím znovu adresu J. L. Padrnosa a vidím telefon číslo — už jsem byla v budce, vezmu sluchátko, udám číslo a vstrčím peťák do schránky a už se mně ozývá halou a hned křičí, prý Padrnos není doma. Musela jsem se smát. Tak Vy tak, vždyť přece se mně starý Padrnos ozývá! Což Vy nejste Padrnos? Že ano. Nu, tak už jsem tady. A kdo prý? Nu, Jonášová. —Žiš maria, mámo, ona už je tady a já ještě ani gaté na sobě nemám. Víte, on teprve vylezl z postele, když zvonil telefon, ale než jsem se ohlédla, už byl na nádraží. Šli jsme tedy. Pí. Padrnosová st. už zatím připravila snídani, načež hned jsme šli navštívit Pokrok a celou tiskárnu jsme prohlédli. Pan Přibyl nás s celým zařízením seznámil. Též mne těšilo seznámení s celým personálem, a oni že prý myslili, že jsem nějaká už starší podle psaní. Nu no, však už také nejsem žádné kuře, že trochu jsem v těle, to mě jaksi dělá mladší. Vždy jsem si ukládala, že až někdy pojedu přes Omahu, že se tam zastavím, když ne jinam, aspoň se seznámit s vydavatelstvem Pokroku, což mne opravdu těšilo. Odtud hned jsme šli si prohlédnout nějaké klenoty k p. Čechovi. Ale víte, jsem jako všechny ženské vybíravá a pan Padrnos byl celý jako na špendlíkách. Nevěděla jsem proč, až najednou jestli prý může chvilku odejít. Božínku, inu ano, vždyť se snad u toho pultu neztratím? A víte, co toho bylo příčinou? V redakci byla řeč, jako že též navštívíme pí. Burešovou a tetu Vítámvásovou a pak pí. Svobodovou a on, starý dědek, přece jen se nám chtěl líbit, tak se nechal oholit a mělo to účinek, o čemž později. Já zatím byla skoro hotova a též spokojena s cenou klenotů. Proto, kdož chceš kupovat pravé české granáty, sděluji, že je možno obdržeti za mírnou cenu u A. Čechy v Omaze. Hned potom jsme šli k pí. Fr. Svobodové, kteráž se nám nabídla, že nás zaveze v kočáře k pí. Jar. Svobodové a hned jsme se vydali na cestu. Pí. J. Svobodová jest dcerou pí. Šemíkové z Freeville, N. Y., naší sousedky. Proto jsem ji chtěla navštívit, neboť pí. Svobodová zde byla též delší návštěvou před rokem. Pí. Fr. Svobodová nás opět zavezla zpět do místa, odkud nás odvezla. Těšilo mně, paní Svobodová, a díky za váš doprovod. Teď už však zase jsme šli k obědu. Věru, když tak člověk někde je, tak se pořád jen strojí nějaké jídlo. Pí. Padrnosová opět nás hostila. Po obědě jsme se hned vypravily navštívit pí. Burešovou a věřte si, aneb ne, já si vždy představovala paní Burešovou tak, jak jsem ji nalezla. Ona právě pekla dobré koláče. Za malou chvíli též přišel pan Bureš a hned nás častoval výtečným ležákem, načež jsme v průvodu p. Bureše šli hledat paní tetu Vítámvásovou. Hned jsme se seznámily a domluvily, že jako už teď trefíme bez pana Padrnosa. Ujednáno, vykonáno. Nevěděla jsem, že se mu chce spat, teď že sa teta připraví a potom že společně se vydáme na prohlídku města. Než však se přistrojila, já taky pěkně usnula. Chlapec též. Toho jsme ani nemohli vzbudit. Přece však jsme jej dovedly k Padrnosům (víte, můj průvodce spal jako zabitý), načež jsme s tetou navštívily pí. Miškovou, kteráž nám dala pěkné růže, načež hned zase jdeme pro paní Burešovou, že všechny společně se vydáme na další výzkumy, ale já už byla špatný společník, neboť též mě přemáhalo spaní. Proto už ostatní čas jsme zůstaly tam. Při rozpravce paní B. nás hostila opět koláčky, které byly výborné jakosti. Bavily jsme se do pěti hodin, načež jsme s tetou došly k Padrnosům a po večeři mne doprovodili opět na nádraží, totiž pan Padrnos a teta. Já chtěla kráčeti s tetou, ale p. P. pořád se řadil mezi nás doprostřed, až ku konci mě napadlo, že on, šelma, přece jen chtěl si zasloužit honorář za to, že mě po Omaze vodil a pak též, že prý doprovodí tetu domů. Zatím však jsem si koupila lístek a hned vsedla do vlaku, zapomenouc vyplatit pantátu i tetu. Ale až jednou přijedete Vy sem, ctěná pí. Vítámvásová, i pantáto, tak Vás budu zase vodit já. Zatím přijměte dík za prokázané služby a za milé pohostění všichni. Ještě než zašlo slunce, bylo vidět částečně Iowu, rovné údolí obroubeno vršky, místy i porostlé stromky. Všude na farmách bylo vidět přítomnost hlavních produktů té krajiny, to jest vepřů a černého dobytka, tak jako v Nebrasce též hojnost právě zasázené kukuřice. V noci se citelně ochladilo a ráno bylo vidět na trávě něco bílého jako rráz a též nám mráz jezdil po zádech. Když jsme jeli přes Bellplain, Ia., bylo citelně chladno, až jsme přijeli do Chicaga. Tam jsme sotva přijeli na nádraží Lake Shore dráhy a za několik minut už jsme opět jeli dále okolo jezera. Ovšem, napřed přes stát Indiana a Ohio. Okolo jezera Erie jsou blízko sebe větší města, v kterýchž jsou různé továrny a všude kouře dost. Též bylo vidět v Ohio okolo dráhy ovocné sady na plochách, kryjících až 80 akrů v jednom kuse. Místy samé broskve a jinde opět třešně. Do Buffalo jsme přijeli ve 2 hod. v noci a musili jsme čekat 5 hodin na vlak, který nás konečně ve čtvrtek ráno v 10:30 přivezl do Ithaca. Hned jsme přesedli na městskou káru a dojeli na hlavní ulici v čas, že jsme v 11:15 už sedali na trolly, která nás v 12 hodin v poledne dovezla až domů. Ani nevíte, že mně bylo hned lépe, několiv hned ráno v Buffalo už jsem myslila, že to dále nevydržím, neboť jsem nespala několik dní. Ale jsouc jednou opět doma, cítila jsem se tak dobře. Po několik následujících dní pak jsem byla pořád ospalá. Doma jsem našla všechno v pořádku, můj staroušek i děvčata byli rádi, že opět jsme všichni doma. Později s Vámi sdělím, jak můj mužíček prý dělal máslo. Zatím: Na zdar!

A. Kulíková, South Omaha, Nebr. — Člověk jako člověk od divocha — pustý až po samého Boha! Vilém Mrštík. — Před párma roky žena se "emancipovala", to jest, že přestala se na to spoléhat, až někdo přijde a ji obšťastní. Já jsem ochoten se v životě starat o tebe atd. Žena sama snažila se nalézti si obživu a bylo dosti námitek ve vzdělaném světě mužů. "Kdyby nebylo emancipace žen, mnohem snadněji by se dívky provdaly, nebo kdyby na místě žen, kde všude působí, byli muži zaměstnáni, tito by se mohli dříve ženiti atd." A přes všechny námitky dívka pomalu, začala se vzdělávat a snahou její bylo býti rovnocennou v práci, způsobilou ve všech výkonech jako její kollega — muž; a dnes všechny ty posudky o ženách emancipovaných pominuly a lidé navykli pohlížet na úřednici v offices "v sukních" zaměstnaných a samy rodiče, kteří mají kolik dcer, odložili staré předsudky stranou a dávají dívkám, dovolují-li to prostředky, to samé vzdělání co soused svým synkům; svět se ve všem tak rychle mění a lidé s novotou se usmiřují. Ó ty ženy! Tak se zdá, že jsou samý boj! Věčně vrtkavá, nespokojena tato stvoření jsou! Co dostalo se jim již od mužů práv, o kterých nesnila prababa naše a nyní mají na mušce na poslední dostřel "hlasovací právo!" Sufražetky! A zase ve světě člověk proti člověku začíná boj. Muž má tolik neoprávněných námitek a jako silnější tvor chce ženu slabou přesvědčit. Tys něžný, slabší tvor fysicky dokázán; tvé místo domov, dítko, s ním se mazlit; ty se, můj anděli, nehodíš do boje špinavé politiky, jsi od pravěku zákonem podřízena muži, jenž tě má chránit — atd. Ale pohleďme do zrcadla plných omluv, jež muži před ženy staví jako obranný štít! Čtete: Hřešíte na svojí moc, dostal se Vám neprávem do ruky člověk—žena, od pravěku podřízena, ta chce právo! To však nedáme! Nuž, chcete páni vyssát toho tvora jako pavouk hmyz? Což není tolik v nitru dobré vůle, svědomí v lidech a což síly, by samy do sebe dovedly se podívat? Zlý osud pro toho, jehož vložilo v náruč matky co pohlaví ženské! Při všem se ukazuje na zákony! Což zákony nedělají lidé, již podléhají chybám? Vždyť vidíme, jak zákony se provádí a jak lidé zákonům unikají beztrestně; a tak je to taky s volbami. Peníze, drzé vystupování pomohou do úřadu člověku darebáku mnohému, je v úřadě jako ochránce práv a zabijí lidi! Smutné to poznání, ale pravdivé! Poctivec chudák se přehlédne, jenž dobře by se uplatnil a ke konci nesprávná volba se mstí na kapsách pánů poplatníků; jen se ohýbejte, máte právo hlasovací... Ale právo ohraditi se oproti plýtvání penězi městskými, státními atd., to Vám chybí! Omažská vodárna, již nyní spravuje městská správa, je metlou na chudé poplatníky; companie byla svědomitější k občanům, než naši nám hodně výhod slibující měšští tatíci!

Anna Kutáková, Omaha, Nebr. — Ctěná pořadatelko a milé čtenářky! Vidím, že naše milá Hlídka trochu osiřela, a tu jsem si umínila, že musím něco zase napsati, a jelikož jest právě veliké horko, tak si myslím, že bude dobře, když vyzvu též jiné dopisovatelky, aby podaly svůj úsudek o tom, co činí život nejsnesitelnějším. Myslím, že to bude zajímavé čtení (rozepíšou-li se ctěné čtenářky o tom), neb máme každý jiný pojem o té věci. Co se mě týče, já si myslím, že jest to předně láska, která činí život snažším a která nám dodá chuti překonati i ty největší nesnáze a neštěstí. Při těch velikých neštěstích, která postihla naši zemi minulé jaro, byla to láska k bližnímu, která se prvně ozvala a podala pomocné ruky trpícím. A hle, zde v Omaze máme již devadesát procent domů tornádem zničených neb poškozených znovu zbudovaných, což dokazuje, že jest ještě hodně dobrých lidí na světě, ochotných pomoci, když jest třeba. A což láska matky k dítěti, myslím, ta že jest nejčistší. Jak ochotně matka opatruje svého miláčka, když jest maličký a když se roznemůže, tu ve dne v noci neúnavně mu posluhuje, žádná práce jí není obtížnou, jen aby svému miláčku pomohla. Však jest láska mateřská uznávána dnes společností lidskou, neb mnohé státy (a též i naše Nebraska) mají zákon, že chudá ovdovělá matka dostane měsíčně pensi, by mohla své dítky sama vychovat a nemusila je poslat do ústavu pro sirotky. Jak těžké loučení to muselo být pro matku, když viděla své miláčky odcizené, aneb adoptované od lidí třeba bohatších nežli ona, ale kteří přece nedali dítěti onu velkou lásku, kterou ona pro ně cítila. A což láska manželská? (Vím, že některý čtenář řekne: "tohle píše nějaké mladé děvče, které má ještě ideály," ale nevěřte tomu, neb mám syna většího, nežli jsem sama.) Jest to ovšem dnes v modě, že jakmile se muž se ženou o některé maličkosti nepohodnou, už se straší rozvodem, ale já přece nechci věřit, že se žena vdává pouze proto, aby ji muž živil a opatřil vše, co potřebuje. Neboť dnes si může každá žena vydělati dosti peněz pro svou potřebu, a vždyť musí také pracovat, když se provdá a často více, nežli kterákoliv svobodná dívka. A jaké by bylo mládí bez lásky? Láska dala podnět těm nejkrásnějším básním, těm největším a nejskvělejším činům. Je to oltář, na kterém obětoval člověk, když byl prostinkým dítětem přírody, a obětuje člověk nejvíce civilisovaný. Bylo hodně životů pro lásku zmařeno, ale mnohem více zachráněno a zachováno. Ano, láska jest to, která nás činí lepšími, nesobeckými. Nuže, milé čtenářky, napište své náhledy, ať víme, co soudíte o tom, co činí život nejsnesitelnějším!

NOŽKY "Lucky Grip", nejlepší pro každou domácnost s předplatným na Pokrok nebo Venkov za doplatek 10c.